

Uvodnik

Tokratni uvodnik začnjava z zgodbo, ki sva jo v času psihoterapevtskega kongresa junija 2007 na Rogli slišala od kolega, ki je pred dvema letoma zaključil fakultetni študij in se je kmalu po diplomi vključil v izobraževanje iz ene od psihoterapevtskih smeri: »Imam dobrega prijatelja, ki dela kot medicinski tehnik v bolnici. Pred dobrim letom dni je začel trpeti zaradi paničnih napadov. Misлил je, da se mu bo zmešalo. Cele dneve in noči je bil potr, brezvoljen, črnogled, tudi jokal je in me prosil za pomoč. Prepričan je bil, da bo pristal na psihiatričnem oddelku, v kolikor ne bo šlo na bolje. Kljub njegovemu strahu pred psihiatrijo sem ga uspel ohrabriti in tako sva skupaj odšla k psihiatru, vendar je vztrajal, da ga spremljam. Le-ta mu je predpisal antidepresive zaradi paničnih napadov in tudi antipsihotik, ki naj bi v manjših odmerkih deloval pozitivno na panične napade. Potrudil sem se, da sem bil čim več ob prijatelju v stiski, poskušal sem mu stati ob strani, vendar je postajalo vse huje. Govoril je, da se mu dogajajo še hujše stvari v glavi. Ni se bil sposoben niti sam obleči. Minili so trije meseci in še vedno ni bil sposoben hoditi v službo. Bil je začetek junija leta 2006 in odšel sem na študijske dneve Slovenske krovne zveze za psihoterapijo na Roglo. Čeprav sem že prej prebral nekaj Glasserjevih knjig (William Glasser je utemeljitelj realitetne terapije – op. ur.), sem bil nad njegovim predavanjem na Rogli navdušen. Predvsem nad mislijo, da pri paničnih napadih pacient ne potrebuje samo zdravljenja z anti-depresivi, ampak tudi psihoterapijo. Da je vzrok psihičnih težav vedno tesno povezan z odnosi z ljudmi oz. bližnjimi in da lahko pogovori s psihoterapevtom veliko prispevajo k vzpostavitvi varnejših, globljih odnosov s pomembnimi bližnjimi. Ko sem prišel z Rogle, sem mu svetoval, da bi bilo verjetno bolje, če bi si našel kakšno pomoč v tej smeri. Skupaj sva prek medmrežja našla društvo Zavest in po dveh dneh je odšel na prvi pogovor. Nad psihoterapevko je bil navdušen, po dveh tednih je opustil zdravila, vendar še danes enkrat tedensko hodi na psihoterapijo. Mene se je njegova izkušnja zelo dotaknila, skupaj z njim sem podoživljal njegove občutke. Začel sem prebirati veliko knjig na to temo in mislim, da je psihoterapija poklic, ki ga želim opravljati v svojem življenju.« — Večkrat se srečujemo s podobnimi zgodbami. Njihov »nauk« je, da ljudem v stiskah lahko psihoterapija pomaga. In da večkrat razplet ni tako srečen kot v tem primeru, saj ljudje zaradi pomanjkanja psihoterapevtov in slabe dostopnosti psihoterapevtske pomoči do nje ne pridejo. Poslanstvo Kairosa zato vidiva tudi v tem, da pripomore k razvoju slovenske psihoterapije, tako da bo v Sloveniji vse več dobrih psihoterapevtov in da bodo ljudje v stiskah lažje prišli do njih.

V skladu z latinskim pregovorom »Vsaka knjiga ima svojo usodo.« si tudi Kairos počasi, korak za korakom utira svojo pot. Pravzaprav jo ustvarjamo skupaj. Na eni strani bralci, ki ste si v času hitenja vzeli čas za Kairos, na drugi avtorji prispevkov, katerim gre posebna zahvala ter skupina uredniškega odbora in uredniškega sveta s trdim delom. Na tej poti smo sopotniki. Zavedamo se, da smo še vedno na začetku poti in ne pričakujemo, da bo vedno lahka, želimo pa si nadaljnega ustvarjalnega sodelovanja, kvalitetnih prispevkov, kreativnih idej in novih bralcev. Da bi vsak od nas, s Kairosom in ob Kairosu, lahko prispeval tudi k temu, da bo psihoterapija v Sloveniji postala samostojen poklic in avtonomna znanstveno utemeljena disciplina s primernim statusom in položajem v družbi. In da bodo ljudje lažje deležni dragocene pomoči, ki jo lahko nudi psihoterapija. — In kaj nam prinaša nova dvojna številka?

Profesor iz Univerze v Ulmu, Horst Kächele, je psihoanalitsko usmerjen avtor, evropsko priznan raziskovalec psihoterapije, ki dela tudi v Centru za psihoterapevtske raziskave v Stuttgartu. V svojem prispevku osvetljuje dvajset tem, ki so pomembne tako za nadaljnji razvoj psihoanalitično usmerjenih psihoterapij, kakor tudi za razvoj psihoterapije kot samostojne znanstvene discipline. — Doc. dr. Katarina Kompan Erzar, avtorica številnih znanstvenih člankov in knjig, in Barbara Simonič, se v prispevku *Bolečina zavrženosti* kompleksno lotita pomena afekta in ga osvetlita v sistemu, v terapevtskem procesu in z vidika regulacije afekta v zakonskem odnosu. Ob

teoretičnem razmisleku predstavita tudi praktičen primer afektivne dinamike zakonskega para.

Prof. dr. Jože Ramovš, priznan strokovnjak s področja alkoholizma, direktor Inštituta Antona Trstenjaka, uveljavljen logoterapevt, natančno in poglobljeno prikaže, kaj naj bi vsak psihoterapevt vedel o zasvojenostih in omamah. V članku pregledno prikaže temeljna adiktološka spoznanja s celostnega antropološkega vidika, pa tudi možnosti psihoterapije na tem področju. — S stavkom »Kolektivno nezavedno je najstarejši in najmogočnejši del človekove psihe ...« pričenja Romana Kebe svoj prispevek *Arhetipi in kolektivno nezavedno*. Diplomirala je na Centru za transpersonalno psihologijo v Londonu, je članica Britanske zveze za psihoterapijo in je že predstavila transpersonalno psihoterapijo v prejšnji številki Kairosa. Sedaj živi in ustvarja na Notranjskem, kjer dela v zasebni psihoterapevtski praksi. — Robert Oravec, psihiater, ki dela v Ormožu, in Melinda Moor iz oddelka za psihologijo na katoliški univerzi v Washingtonu, razmišljata o razumevanju samomora v zrcalu travmatskih življenjskih dogodkov. Navajata raziskave o povezavi med samouničevalnim obnašanjem in aktualno travmo oz. travmo v času otroštva. Avtorja opisujeta samomorilni proces in razvoj negativnih predstav o sebi, pa tudi morebitne nevrobiološke povezave. — O pomembnosti dihanja v psihoterapiji, kot mostu med telesom in duševnostjo, govori v svojem prispevku psihologinja Maruša Zaletel, študentka integrativne psihoterapije. Avtorica nas spomni, da je dihanje proces, ki nas spremlja od rojstva do smrti in ga lahko v psihoterapiji uporabimo na raznovrstne načine. — Paul F. Pass, eden izmed starost avstrijskih psihoanalitikov, govori o dialogu med psihoanalizo in nevroznanostjo. Prispevek je predstavil kot plenarno predavanje na prvem mednarodnem znanstvenem psihoterapevtskem kongresu Slovenske krovne zveze za psihoterapijo Psihoterapija v luči nevroznanosti, junija 2007 na Rogli. Meni, da sta psihoanaliza in nevroznanost na začetku konstruktivnega dialoga in medsebojnega učenja v spoznavanju tesnega prepleta psihičnih, družbenih in bioloških dejavnikov.

Del, namenjen mnenjem, polemikam, razpravam, pričenjamo s hudomušnim prispevkom Darje Boben-Bardutzky, uveljavljene realitetne psihoterapevke in psihiatrinje. Ob pomanjkanju ustreznih kategorij v psihiatrični praksi avtorica predlaga nov pojem »prestižne motnje«. Kljub temu, da najde korenine te motnje že v preteklosti, pa se ji zdi, da postaja aktualno vedno pogostejša in bolj moteča. Iz uredništva dodajamo, da je sila težko dostopna v procesih lastne analize nas vseh. — V dveh dragocenih prispevkih opiše absolventka študija propedeutike Vanja Gajšt izkušnjo svoje prakse v Avstriji. V prvem opiše psihoterapevtsko ambulantno Univerze Sigmunda Freuda, kjer se odvija psihoterapevtska praksa študentov pa tudi znanstveno raziskovalno delo. V drugem prispevku pa opiše, kako jo je pot iz Dunaja peljala še na psihiatrično kliniko v Gradcu in v hotel Knappenhof, kjer se je srečala z inovativnim pristopom k obravnavi duševnih motenj. — Štirje študentje psihoterapije, Dragan Gojković, Miha Ruparčič, Robert Ivanc, Helena Weilguny, nam predstavijo svoje dileme, poglede in doživljanja v zvezi s prvim mednarodnim znanstvenim psihoterapevtskim kongresom Slovenske krovne zveze za psihoterapijo – Psihoterapija v luči nevroznanosti, junija 2007 na Rogli. — V zaključnem delu nam Kairos prinaša tri zanimive intervjuje. Dva, s prof. Križajem in prof. Burleyem, sta bila opravljena v času kongresa na Rogli, kjer sta sodelovala kot plenarna predavatelja. Intervju z Miranom Možino, predsednikom Slovenske krovne zveze za psihoterapijo, pa je bil avgusta objavljen v Sobotni prilogi Dela in se dotika aktualnega stanja psihoterapije v Sloveniji. — To številko Kairosa zaključijo vabilo na Študijske dneve SKZP z naslovom *Osebnostna rast psihoterapevtov: od učne analize do osebne izkušnje in učne terapije* in kratka informacija Martina Bertoka, ki je prevedel svetovno uspešnico, knjigo Erica Bernea – *Katero igro igraš?* To je prvi prevod katerekoli Berneove knjige v slovenski jezik.

Za posledek pa vas bodo spravile v dobro voljo slike in poročilo iz spoznavnega večera študentov psihoterapije in propedeutike s podelitvijo ZIGI-jev 2007. Srečno 2008! □